

Sygn. akt **II Cz 1361/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:SSO Dorota Gamrat - Kubeczak

Sędziowie: SO Mariola Wojtkiewicz

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 12 września 2014 r. w S.

sprawy ze skargi dłużnika Z. M. (1)

na zajęcie ruchomości protokołem z dnia 08 lutego 2014 r. w S.przy ul. (...)przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)M. O.w sprawie Km 475/13 i Km 389/13

przy udziale wierzyciela Gmina M. S.

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 3 kwietnia 2014 r. sygn. akt VI Co 818/14

uchyla zaskarżone postanowienie.

(...)

Sygn. **II Cz 1361/14**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie umorzył postępowanie w sprawie o sygn. akt VI Co 818/14

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż dłużnik Z. M. (1)złożył skargę na zajęcie ruchomości protokołem z dnia 08 lutego 2014r. w S.przy ul. (...)przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)(...)M. O.w sprawie Km 475/13 i Km 389/13. Sąd stwierdził, że z akt o sygn. VI Co 690/14 wynika, iż postanowieniem z dnia 26 marca 2014 r. Sąd oddalił skargę Z. F.na zajęcie ruchomości protokołem z dnia 08 lutego 2014r. w S.przy ul. (...)przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...)(...) M. O.w sprawie Km 475/13 i Km 389/13, a postanowienie stało się prawomocne w dniu 26 marca 2014r, zaś uczestnikiem postępowania skargowego w sprawie VI Co 690/14 był Z. M. (2).

Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli strona cofnęła ze skutkiem skargę lub jeżeli wydanie orzeczenia stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wobec powyższego, Sąd I instancji orzekł jak w sentencji, albowiem wobec rozpoznania skargi na zajęcie, ponowne orzekanie w przedmiocie skargi stało się niedopuszczalne.

Na marginesie Sąd wskazał, iż skarżący nie może powoływać się na prawa należące do osób trzecich, natomiast skoro twierdzi, iż np. jakiś przedmiot jest niezbędny jemu lub członkowi jego rodziny, może złożyć wniosek o umorzenie egzekucji z tegoż przedmiotu komornikowi sądowemu stosownie do treści art. 829 pkt 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł dłużnik i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu dłużnik wskazał, iż Sąd I instancji bezpodstawnie umorzył postępowanie. Dodał, że okoliczność, iż w postępowaniu VI Co 690/14 oddalił już skargę Z. F. na zajęcie przez komornika przedmiotów będących jego własnością nie zwalnia sądu orzekającego z obowiązku rozpoznania skargi wniesionej przez dłużnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne i skutkowało uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

W pierwszej kolejności wskazania wymaga, iż zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., „sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne”. Przyjmuje się, iż wydanie rozstrzygnięcia stanie się "niedopuszczalne", jeżeli następczo, tj. już po wniesieniu powództwa, zaistnieje okoliczność, która uzasadniała odrzucenie pozwu. Chodzi tu zatem o przesłanki warunkujące dopuszczalność procesu, a więc co do zasady okoliczności wymienione w art. 199 k.p.c., a także w art. 1099 k.p.c. Należy przy tym podkreślić, że powyższy przepis będzie miał na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. odpowiednie zastosowanie w przypadku wniesienia przez stronę postępowania egzekucyjnego lub osobę trzecią, skargi na czynność komornika.

Zauważyć należy, iż z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd I instancji stwierdzając niedopuszczalność wydania orzeczenia rozpoznającego merytorycznie skargę dłużnika na czynność komornika, powołał się na fakt prawomocnego rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżonej czynności komornika w innym postępowaniu toczącym się ze skargi osoby trzeciej, a którego postępowania uczestnikiem był dłużnik. Przyjając zatem należało, iż Sąd I instancji powołał się na wyrażoną w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. regułę, zgodnie z którą, niedopuszczalne jest wydanie rozstrzygnięcia w sprawie, jeżeli „o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona”.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż o tożsamości roszczenia skutkującej przyjęciem, że w danej sprawie zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie można mówić jedynie wówczas, gdy „sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej. O tym zaś, czy chodzi o tę samą lub inną podstawę faktyczną, a więc o ten sam lub odmienny stan faktyczny sprawy, nie rozstrzygają konkretne twierdzenia strony powodowej lub brak takich twierdzeń, lecz istnienie lub nieistnienie przed zamknięciem rozprawy okoliczności faktycznych, tj. zdarzeń lub stanów składających się na stan faktyczny, z którym norma prawna rozstrzygająca o słuszności żądania wiąże dochodzone skutki prawne” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...))

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż błędnie Sąd I instancji uznał, że wydanie rozstrzygnięcia w sprawie ze skargi dłużnika stało się niedopuszczalne z uwagi na uprzednie prawomocne rozstrzygnięcie, co do zaskarżonej czynności komornika w innym postępowaniu.

Przede wszystkim należy zauważyć, iż w rozpoznawanej sprawie dłużnik wniósł skargę na czynność Komornika Sądowego w postaci zajęcia ruchomości protokołem z dnia 08 lutego 2014 r., w sprawach egzekucyjnych toczących się pod sygn. Km 475/13 oraz Km 389/13. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że rozstrzygnięcie w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowy w Szczecin – Centrum w S. w sprawie o sygn. VI Co 690/14 dotyczyło tej samej czynności Komornika, tj. zajęcia ruchomości protokołem z dnia 08 lutego 2014 r. Fakt, iż oba postępowania dotyczyły w istocie tej samej czynności Komornika, nie świadczy w ocenie Sądu II instancji jeszcze o tym, iż zachodzi tutaj tożsamość roszczenia skutkująca niedopuszczalnością rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Uwzględnić bowiem należało, iż skarżący Z. F. w sprawie VI Co 690/14 wywiedzioną skargę argumentował tym, iż dłużnik nie był właścicielem ani posiadaczem zajętych ruchomości, nadto kwestionował oddanie ruchomości pod dozór Komornika, zaniechanie zawiadomienie go o dokonanyemu zajęciu, wskazywał także na nierzetelne protokołowanie przebiegu czynności. Tymczasem dłużnik w przedmiotowym postępowaniu zwalczał zaskarżoną czynność Komornika zarzucając: nieczytelność doręzonego mu protokołu zajęcia ruchomości; brak pouczenia o prawie zaskarżenia czynności komornika; brak w postanowieniu o zajęciu szacunkowej ceny ruchomości; doręczenie protokołu (...) w którym przebywa dłużnik, co miało naruszać jego prawo do prywatności; na końcu zakwestionował także zajęcie lodówki podnosząc, iż jest ona potrzebna dłużniczce M. M.. Mając na względzie argumentację obydwu skarg stwierdzić należało, iż podniesione w nich zarzuty są odmienne i choć dotyczą jednej czynności komornika sądowego, co niezaprzeczalnie powoduje, że zarówno podstawa faktyczna jak i prawna skarg jest odmienna. Powyższe zaś implikuje wniosek, iż nie sposób mówić o tożsamości rozstrzygnięcia w sprawie VI Co 818/14 oraz VI Co 690/14.

Jednocześnie należy zauważyć, że skarga dłużnika na przedmiotową czynność komornika wpłynęła do Sądu Rejonowego w dniu 14 marca 2014 r., zatem jeszcze przed wydaniem w dniu 26 marca 2014 r. rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. VI Co 690/14 ze skargi Z. F.. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność, iż Sąd I instancji zaniechał połączenia obydwu spraw do łącznego rozpoznania, mimo że dotyczyły tej samej czynności Komornika, nie może w chwili obecnej negatywnie rzutować na prawo dłużnika do rozpoznania jego skargi. Powyższe jest tym bardziej uzasadnione, jeżeli weźmie się pod uwagę fakt, iż o toczącym się postępowaniu ze skargi Z. F. dłużnik dowiedział się dopiero dnia 29 kwietnia 2014 r., kiedy to doręczono mu odpis postanowienia z dnia 26 marca 2014 r. zapadłego w sprawie VI Co 690/14. Dłużnik nie miał zatem jakiegokolwiek możliwości odniesienia się do treści skargi Z. F., jak również nie mógł wyrazić swojego stanowiska na etapie postępowania zażaleniowego, z uwagi na niezaskarżalność zapadłego postanowienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., uchylił zaskarżone postanowienie, o czym orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)

4. (...)